

Бодљикаво пресе

Уредништво и администрација
Београд, Косовска 39/III

ПРИМЕРАК 5.— ДИНАРА

Претплату прима «Преса» за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 60.— дин.,
полугодишње 120.—, годишње 240
динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 26 ЈУНА 1943

БРОЈ 83 — ГОД. III.

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

Црнац је одиграо своју улогу

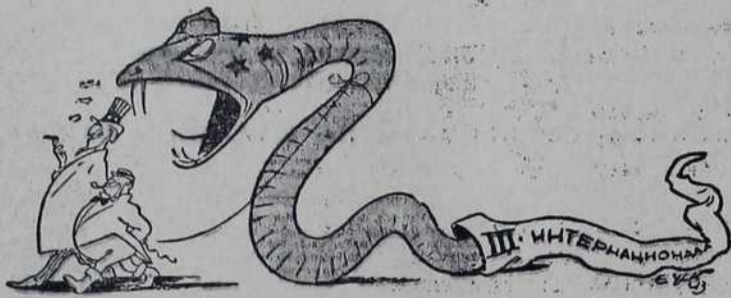
СЛОБОДАНОВО НАСТРАДАНИЕ

СПОЉНИ ПРЕГЛЕД

Енглезима рат не прија - одложена инвазија

После промене књиже

— Тако, сада нема нико ни шта да приговори — сада је гарантовано безбедно!

Гроп, Крљевић, Шутеј и сви тути-кванти
На енглеској цуцли разни емигранти
Скупили се тужно око празног чанка
За њих затворена сад енглеска банка
Па се свађа друштво због рђавих дана
Сву кривицу баца баш на Слободана
»Израпо си — почела је прича
Не треба нам више дртина и чича
А енглеске фунте много су нам драге
Зато ћемо млађе ми тражити снаге
За пумпање треба нама бољи лола
Зато нека дође Јова поред Грола
И са касе нека скину ову резу
Морамо са Москвом да фађамо везу
У приходу нашем настала је криза
Јер нам недостаје болшевичка виза
А црвена рубља једина нам нада
Зато нека дође сада нова влада».

Преглед Стране
Швајцарске

Демократско благостање

»Њус Кроникл« пише: Наши индустријски градови дају склониште милионима изгубљених душа, који живе у таквим приликама, који су испод најосновнијег стандарда живота.

Није никакво чудо што они »срећни« грађани великих демократија скидају копрену с очију и указују на богату трпезу богатих гавана Јевреја.

Тађање географијом

Прича се: Да је енглески маршал Дуглас Хег једном рекао Лојду Џорџу: »Сутра ћу заузети »Пашендел« нашто му је министар председник жустро одговорио: »Ви сте освојили једно село а ми смо изгубили Србију. Освојили сте и друго неко село, а ми смо изгубили Румунију. Сада је доста!

Овакве сличне историје поновиле су се у овом рату.

*

Још један пример о знању географије енглеских државника. Лојд Џорџ је на конференцији мира упитао, зевајући, Браћана: — Ви говорите стално о Ердељу, покажите ми једном на карти где

лежи тај Ердељ? Карта је лежала на земљи, у радној соби председника Вилсона, где се скупљао Врховни савет. Сада се могло видети како Лојд Џорџ, четвороношке тражи прстом Ердељ — а прст му лежи негде у Азији.

Овакви стратеги и »специјалисти« имају намеру опет да завладају Европом. Само прва морају да савладају географију.

Профит пре свега

Један амерички новинар пише у »Вашингтон Посту«: У извесним околностима С. А. Д. уортачили су се, неки предузимљиви људи, жељни зараде, са гангстерским вођама, који сада раде по плану ових предузимача — Јевреја. Посао је посао! За Јевреја важно је да имају профита, а све остало је сентиментално.

Етикета

У Лондону закуван је Неки чудан сос Слободан се оклизиуо И пао на нос. Да подупре кућу с крова Дошао је сада Јова.

У планове англесаске И у приче, лажи, скаске Ударно »бронте« Залуд је је толко трзо Усред лета се је смрзо. Шаљив »други фронт«.

У Африци стално збрка Код Жироа нека трка И песма на »дур« Али англосаски свеци Непослушној овој деци Испрашили тур.

Вавелу

Од енглеске главне наде Сад на друге гране спаде Не прија ти више Бурма Сад се друга жица бије Вице краљ си од Индије Место рата свуд ујдурма.

Лондонски суд

— Оптужени, ви сте окривљени ради антијеврејског хушкања: Ви сте рекли: »Кад би тај проклети рат већ био завршен«.

У ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

АМЕРИЧКО-ЈЕВРЕЈСКИ ЦИРКУС

Вашингтон, јуна. — Сада се у Америци води велика акција: да се Американци приближе болшевицима па је најновија парол: Пишите Совјетима! Виц је ове акције да што више Американца и Американки пише у болшевичку Русију да би с тим својим писмима охрабрили болшевице. Из Москве им одговарају да њима не требају писма већ храна и оружје а! се Америка прави глува на све ове поруке.

СТАЉИН ХРАБРИ ПОЉАКЕ

Москва, јуна. — Овде је одржан Конгрес пољских »патриота« који је наручен од Стаљине да би могао да покаже своју велику љубав за Пољаке. У посланици, коју је упутио Конгресу, Стаљин је изјавио да ће учинити све што може да олакша успостављање једне јаке и независне Пољске, а као најбољи доказ нека послужи Катинска шума.

После читања ове посланице свима конгресистима толико је било врућина да су им морали ставити ледене облоге како се неби растопили од милине.

ДРУГИ ЦРНАЦ...

Лондон, јуна. — Слободан Јовановић је одиграо своју улогу па је избрисан са платног списка. Сада ће да прави друштво Симовићу пошто је нађен још послушнији извршилац енглеско-болшевичких наредаба. Sic transit gloria mundi...

ЗНАЈУ ШАХ

Лондон, јуна. — У великој беспослици норвешки емигрант и бивши председник парламента Хамбро издао је књигу под насловом »Како ће се постићи мир«. У овој књизи Хамбро пребацује Англосаксонцима да жртвују мале народе као пионе у шаховској игри.

Черчил је недавно прочитао ову књигу и само кратко одговорио:

— За нас је шах најбоља игра, увек била и остаје.

ЛЕТИ, ЛЕТИ... ПАТКА

Лондон, јуна. — Из Рајтеровог стоваришта новинских патака излетела је случајно једна мршава и још недовољно урађена патка, у којој се прича о уличним борбама у Београду.

Како је ова патка била резервисана за кључање, да буде касније пуштена у промет, то је наређено Интелигенс сервису да пронађе оног који је био толико неопрезан и пустио ову мршаву патку, чије месо нико у Европи није хтео да окуси.

Вешти сарадници одмах су пронашли кривца, који је на саслушању дао изјаву да је он добио наређење од Рајтера да ову патку зблија пусти у саобраћај, само је погрешно упутио у Европу, уместо у Америку, где је публика научена да гута шта јој дође до уста.

Конференција

Ујка Сам: — А ако нас на крају искидат
Џон Бул: — То ће се свидети Немцима много...

Модеран Хамлет

— Хоћемо ли страдати од Осовине, Америке, Совјета... или од наше памети!

НЕДЕЉА ДО НЕДЕЉА

НЕДЕЉА, 20 јуни

Говоре данас у трамвају двојица о тркама. Обојица се праве стручњаци, зато је даскусија врло гласна и темпераментна.

— Нема шта, најбоља су крвна грла — вели један.
— Баш си открио Америку? — смеје му се други. Па то зна цео свет.

— Па добро када све знаш, онда ми реци у чему се разликује арапски коњ од једнога коња домаће расе? — пита први.
— Сигурно по акценту — вели други — јер наш коњ разуме и „џи-џи“ и „раго“ а крвни коњ не разуме те изразе...

Цео се трамвај насмеја на ову шалу а овај што се „разуме у коњима“ посрамљено ућута.

ПОНЕДЕЉАК, 21 јула

— Вала, Тинка баш срамота — узвикну Љуба дрвар својој домаћици када дође у подне кући. Они су наше комшије па све чујемо шта се у кујни говори јер су лети отворени прозори.

— Шта је сад било? — изненади се госпа Тинка.

— На целом капуту имам само једно дугме и оно се једва држи — вели Љуба.

— То ружно стоји! Одмах га откини — каже госпа Тинка мало нервозно.

— Па како ћу без дугмета? —
— Што ниси ушито? Ваљда нећеш да ти ја шијем дугмета — развика се она. Зар не видиш да не знам где ми је глава од посла.

— Па не удем да шијем — изјави Љуба понизно.
— Онда учи!

УТОРАК, 22 јуни

Поводом неког огласа у новинама, у коме неки добросрећник изјављује да не признаје дугове своје жене разви се данас разговор у кафани, па Мита професор каже:

— Чудновато, заједно смо наместили сатове. Твој показује шест, а мој тек пет.
— Па природна ствар. Ти идеш напред.

— Е, брате, зар се жена може задужити?

— Код будале може, а код мене вала не? — хвали се Спира секретар.

— Како може да се задужи твоја жена када се ни ти не можеш задужити — убаци мануфактуриста.

— А зашто не могу — чуди се Спира.

— Зато што ти не признајеш ни своје рођене дугове — рече Риста.

СРЕДА, 23 јуни

Сретнем једног мог пријатеља, иначе познатог боема и вечитог шворцера. Хтео сам да изврдам али ме он опази и одведе у кафану где сам ја обилатно морао да платим пиће.

— Знате шта ми се десило? — пита он.

— Немам појма!

— Једна будала ми јуче украде сат у трамвају. Па сат вам је у цепу — чудим се ја.

— Због тога вам и причам — вели он. Замислите тај лопов, нека будала, носно мој сат да прода у заложни завод али они одмах познали мој сат и лопов отишао у затвор а мој сат ми је враћен.

ЧЕТВРТАК, 24 јуни

Мика ми прича: У биоскопу слушавам разговор. Обично је тишина и свет гледа филм па је зато интересантно слушати оне који дођу у биоскоп да разговарају.

— Ја моју жену водим само у оне кафане где свира музика — вели један мушки глас.

— А зашто?

— Зато брате што је од музике не чујем шта говори па се дивно одморим.

— А зашто је не водиш у биоскоп! — пита онај други.

— Зато што хоће да јој читам натписе и објашњавам па ми све преседне.

ПЕТАК, 25 јуни

Чика Маша је већ у годинама али се јако плаши смрти зато не иде на пратње нити воле разговоре о смрти. Иначе је врло добар и друштвен човек који има много духа па га друштво воли и свуда зове.

Идемо ми јуче улицом и Маша даде једном просјаку двадесет динара.

Просјак се изненади и поче захваљивати па на крају довикну:

— Бог нека вам плати на небу!

— О, није баш тако хитно враћање — ујурба се Маша па се окрете мени: „Ето, какав је свет. Учиниш ми добро а он ти жели рђаво. Дадох му две банке а он ми жели да умрем“.

СУБОТА, 26 јуни

Седимо у кафани, пред вече и по нашем лепом српском обичају оговарамо, када уђе у кафану Стане, инжењер, сав снужен и седе у један угао. Ми га погледасмо и зачудисмо се што тако изгледа.

— Шта је са овим човеком? — упита Таса порезник.

— Ето шта је — рече Стева дрогериста. Прошао у послу и остао шворц и одмах га је напустила половина пријатеља.

— А шта је са другом половином упита Сима бакалин.

— Они још не знају да је банкротирао одговара Таса а Стева добази:

— То је тачно! Али час, чим сазнају напустиће га и они јер лепо вели пословица: Неста пара, нестa пријатеља.

Решили проблем стана

— Ви сте ухваћени као скитница без стана. Зашто се скитате?

— Као сиротињи, рече први оптужени, врло нам је тешко да плаћамо једну собу.

— Онда где станујете?

— Под ведрим небом, г. судијо.

— А ви? — упита судија другог.

— На спрату изнад њега.

Судска хроника

— Шта мислите, да ли је могуће живети од успомена?

— Не, успомене су празни тањир који остају на столу после свршеног ручка.

Живот и успомене

— Оптужени, ви сте о главу овога човека разлупали свој кишобран. Шта имате да кажете у своју одбрану?

— Нисам хтео!

— Шта нисте хтели?

— Нисам хтео да се мој кишобран разлупа.

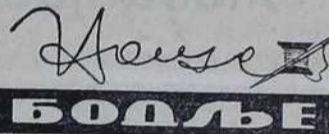

— Шта је! Да те не боли зуби!
— Море Јок. Тражио сам руку госпоћице Мире.
— Па!
— Па дала ми је, али по образцу.

Госпођа Чанг-Каж-Шек у америчком модном салону

— Овај доларски декор изгледа врло лепо — али с њим не могу ништа да започнем. Имате ли ви можда мустре са авионима и бомбама!

22 ЈУНУ

Ти си празник свести и европске снаге
Большевизму ти си поломио ноге
И омео један злочиначки план
Па кроз историју сви ће да те славе
Јер си показао на путеве праве
Пред сложном Европом пут је као длан.

ГРОЛУ

Као неко ново колумбово јаје
Хтео би да будеш попут нашег Баје
Ал' појаву твоју поздравео смеј
Сви видеше да, ето, ових дана
Место некадашњих српских великана
Дошао на сцену и један пигмеј.

СРЕБИНУ

Ти не слушај басне и шарене пажми
Ти трикови стари код тебе не важи
Кроз Србију целу нови поклич чу се
Ори гецо земљу и брине за себе
Јер нико у ствари не мисли на тебе
Твој је програм: У се и у своје кљусе!

СТАЉИКОВА ТУГОВАНКА

(припослано Рузвелту и Черчилу)

Две године ево дана
Крвари ми тешка рана
Много воде Волгом прође
А помоћ не дође.

Молих, кумих сваког редом
Тражих лека на све стране
Док злурадим, ви, погледом
Бројасте ми тешке дане.

Обећана помоћ — где је!
Камо ваше „дичне“ трупе!
У брн ми се сав свет смеје
И са свих ме страна крпе.

СПОРТСКИ ЕПИГРАМ

Када људи паре желе
И коњима куку леле
Они плате цех
Нек се цео свет обрне
Само нек се пара згрне
Ко мисли на грех.

ДОШЛИ ДИВЉИ...

Поводом јубилеја С. К. 13 изјавио је чика Дача: »Нисам ја члан клуба. Дошли дивљи па истерали питоме. Ја сам само кибицер«.

ИСКЉУЧЕН

Тренер спортског клуба »Емигрант« чика Слободан је искључен из клуба због тога што више не одговара захтевима и жељама газде овог клуба.

ПОД ТУЉОМ ФИРМОМ

Спортски клуб »Интернационала« распуштен је и у будуће ће редити илегално под туђом фирмом пошто досадашњи рад није донео очекиване резултате па је завршен са дефицитом.

О како сам грозно страдао
И тешке грехе чинио ја...
За чим чезно, чему се надо
Данас је само — утопија!

О како брзо промичу лета
А ничим њихов да задржим ток
Бар главу да сачувам од крвавог цвета
Или да продужим љуте смрти рок.

Ни молбе, ни жртве, не могу ме спасти

Од црног гроба — највећег

душмана

Јер: мојих идеја најбоља одбрана
Коминтерна — морала је пасти!

Тата ми забланио дидем на тлке, јелбо тамо наместају и сплицају коње да блзе трлце а онда јадан коњ липсе а будале изгубе све пале и То све ладе цокети и длуги вестаци а тата јадан изгубијо врло много пале и досо сворц иглао на коња сто је липсо па Само пцује

Са сколом сам у малеру због засто имам дучим јос осам дана а Паја се век ласпустијо и сваки дан игла футбол и кликеле и мени се само смеје сто молам дучим и да бубам. ал ста ми вледне морам да понављам ако тата не удеси код цика дилектола ал сам цуо да дилектоли несмеју да плаве плотекцију Па је си-

гулно да цу опет да понављам а тата ми плети да цу дидем На занат а ја му казем сто си ти видијо фајду од твоју сколу када молас да се бавис сас црну белзу и спекулацију а Тата се смеје и казе ја сам виси сталез и за мене несме да се казе да сам спекулант век мене зову индустијалац а када се силома цовек бави са спекулацију он иде у апцу и мола да кулуци а ја Га питам да ли је то плаво а он ми казе дабоме да је плаво јелбо ти људи оце да постану газде за цас а то не може мола прво да се положи испит и уђе у виси сталез јелбо само ми имамо плаво да плавило послове а Ја се смејем и казем то је пле било тако а Сад си и ти одуво у апцу петнаест дана а он се налутио и удалио ми самал.

стлина Мица иде с пелу доктола на плазу а то Цуо цика стева па наплавио скандал и тео да је бије на след саве па се цео свет смејо и сад га она оставила а цика стева досо да седи код нас и све му неки андлак фали и ноцу касле а После га наса девојка удалила зато сто је поглесио собу па Досо код ње то је било све а сад у здравље

вас јовица

Изменио би историју

Дивота!

— Да сам ја био Адам, историја човека би др... изгледала.
— А зашто!
— Зато што ја не волим јабуке!

Петрић је добио препоручено писмо за једног директора банке. У писму је стајало да Петрићу треба дати какав прилог, да би могао да животари.

Петрић је, благодарећи томе писму, продро до директорове канцеларије. Директор је прочитао писмо, нешто дописао и Петрића упутио да се јави књиговођи с тим писмом у коверти.

Петрић је отишао књиговођи и предао писмо. Књиговођа је прочитао, метнуо писмо у коверту и упутио Петрића благајнику.

Петрић је отишао до благајника. Благајник је прочитао писмо, нешто дописао, писмо ставио у коверту и упутио Петрића послужитељу.

Петрић је отишао до послужитеља. Послужитељ је писмо прочитао, зграбио Петрића за врат, па га бадио напоље.

Петрића је напољу очекивао један пријатељ, коме је он одушевљено саопштио:

— Нисам добио ништа, али организација им је дивна, савршена!..

Пажљива жена

Моја жена је невероватно добра и пажљива према мени. Кад се облачим, она ми увек помаже. Увече, кад дођем кући, она ми донесе папуче...

— О, моја жена ми изува и ципеле...

— Кад дођеш кући?

— Не, него кад се спремам да изађем.

Зна правила

Командир ватрогасаца (испитује ватрогасца): — Претпоставимо да сам ја са свима колима отишао на пожар. Ти си сам на стражи! Телефонирју да је на два километра одавде пожар. Шта ћеш ти радити?

Ватрогасац: — Учинићу све што могу да одржим ватру док се ви не вратите.

И он ће да проба

— Кад сам синоћ залупао на њена врата, отворила ми је и пољубила ме је.

— Онда имам једну идеју.

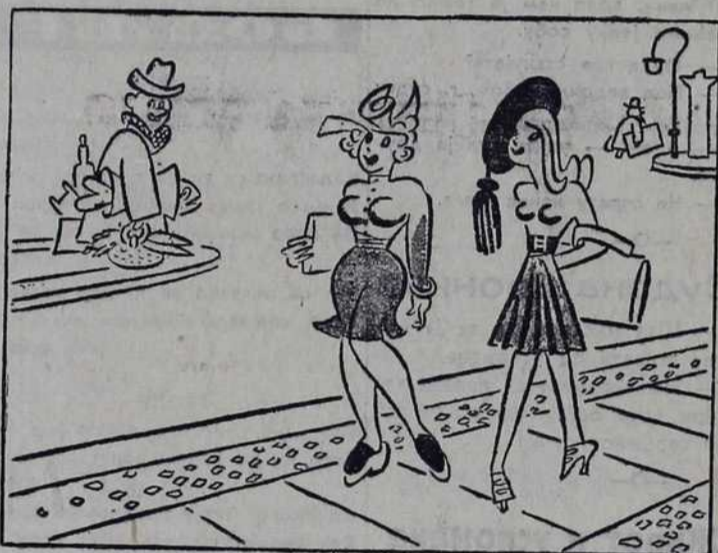
— Коју?

— Идем и ја да лупам на њена врата.

Бодљикава значења

Сељак — плави принц 1943.
Љубав — Има људи који побудале кад се заљубе и оних који се заљубе јер су будале...

Асоцијација мисли

— Ух, бре, што нема јабука на пијаци!

У лудници

Инспектор обилази душевну болницу. Међу многобројним болесницима наиђе на једног који је седео поред неког великог лонца пуног воде и држао у руци удицу.

— Колико сте комада данас упецали? упита љубазни инспектор.

— Ви сте девети, одговори болесник.

СПАСИЛАЦ И ДАВЉЕНИК

Једне недеље, око подне, кад су улице врло живе, један пролазник нагло је прескочио ограду моста и скочио у реку. Шетачи су с ужасом застали гледајући како човек нестаде у таласима. Из гомиле се издвоји крупан човек, скиде капут, скочи у реку, заплива, дограби дављеника и повуче га према обали.

— Пустите ме да умрем, промрљао је дављеник.

— Пустите ви мени да зарадим хиљаду динара за пасаване, а ви можете да умрете и сутра! одговори спасилац и још снажније повуче дављеника.

Један расејани професор

На перону железничке станице стајао је са кишобраном и куферима један стари професор. Возови су долазили и одлазили, а професор је још увек стајао на истом месту. Кад је једном железничару пао у очи, упитао га је овај, на који воз чека.

— Не знам да ли треба да отпунујем или сам тек стигао, одговори професор.

Изненађење

— Раци ми, драга пријатељице, јеси ли се много изненадила кад си мужа видела како игра са другом женом?

— Мал' те нисам пала у несвест од изненађења, драга! Нисам ни знала да мој муж уме да игра...

Бодљикава

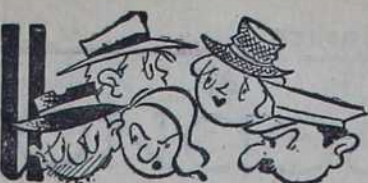
Јулско сунце има чудотворан утицај на пигменте ук оже а преко ње и на цео организам. Рецимо нека кожа поцрни на сунцу а нека не. Исто тако некога од сунца заболи злава док другоме прија сунце и баш се многи нарочито сунчају. Јер сунце је извор живота и снаге. Па опет има људи који беже од сунца и осветлости. Ваљда им не прија, шта ли.

Нарочито трговини шкоди сунце зато се многи крију у подруме и шупе а други раде само испод тезге. Али је тај обичај скопчан са ризиком јер човек лако озебе и падне у кревет одакле га носе у санаторијум УГБ зато је све мање тих који беже од сунца.

Хвала Богу, ове године и нема много сунца, па зато нема још ни плаже. А и кад би га било опет плажа не би просперирала јер то је монденска навика а мондени су са ду кризи. Изгубили су своје главне ослонаце: ауто и беспослицу а пешнице отићи на плажу не рентира се ниједном од њих. Што се тиче дама оне су ишле само зато што је то било модерно, зато ове године на плажу ће ићи само омладинца. А дамак оје су ишле да се покажу сада не морају ићи на плажу јерсе и на улици довољно раскомоте. Јуче сретох једну у шортсу иде падом као да је код „Шест Топола“ а не у једној од главних улица. Без чарапа, у сандалама, сукњица као у балерине и блаза брукава. Али чик да јој замерите. Одмах би се позвала на штедњу и изгрдила би вас на пасја ко-

— Много вам хвала, само још једна нога ми фали...

Бата Тошке место Равајла

Изеја сам питу са прајим ка- једну трепетлику а она си збо- лисмерос сонегу кајафу равајла ри: Тој ти је за онија јагуриде који је побраја кајмак па му је што искају да праје паре и што с'г леско да си оди по тефери- крију робу.

Па зар бре салте толко малеч- зашто је набутаја чекмеже и с'г ко табличе и тој сандученце а и си не знаје шта ће да праји с па- ма ги мнозина што работе испод ре. А ја сам ти па санкилот и су- тезгу па да ги све поређаш на водраце па морам да си рабо- стубове треба да се напраји јед- тим од сабајле док не падне та- јес персоне па опет би чекали на мнина и опет ич да видим неку ред какој да је болта за тутун сутра због зашто с'г да фишкали како гу викају трафика. За овеја и други кождери праје слаби болту ники се не гура због за- посли и на њихово клопање се што свако иска да напраји фаре- замрзнуја репче. Ал куд сам се вину ал да не бидне рисично. По- ја забатраја кад треба да пису- сле си гледам какој да су мла- јем за газетку јербо је равајло штучују и бриче какој да су мла- скокмуја на куде бању и с'г ја да невеста. Ако, исполај на Го- морам да работим а баш нема спода одавно је требало да се ич за писување на куде Леско- ујдуреше ал због одбори и про- вац, затој сам дошеја у Београд текцију ич се није могло да на- праји па с'г дошло поубаво вре- ме да се прошире и сокаци и а- лал ги вера што се тој напраји. За овеја прво време малко сам написаја због зашто удрила ова кишурина па напраји калабал'к и још нисам ишеја на куде Кале- пирнем. Шта је па тој питујем ја

Одим си ја тако по сокаци и лал ги вера што се тој напраји. За овеја прво време малко сам написаја због зашто удрила ова кишурина па напраји калабал'к и још нисам ишеја на куде Кале- пирнем. Шта је па тој питујем ја

Крио сам робу и хтео да ћеле- пирнем. Шта је па тој питујем ја

чарници свакодневно се скупљају љубавни парови на састанке. Че- сто се стварају читаве гужве око неких девојака.

А с'г у здравје и скоро виђење. ваш Тошке

СВАКИ ЗНА СВОЈ ЗНАТ

Удварач: — Драга, могу ли да притиснем један пољубац на твоје усне?

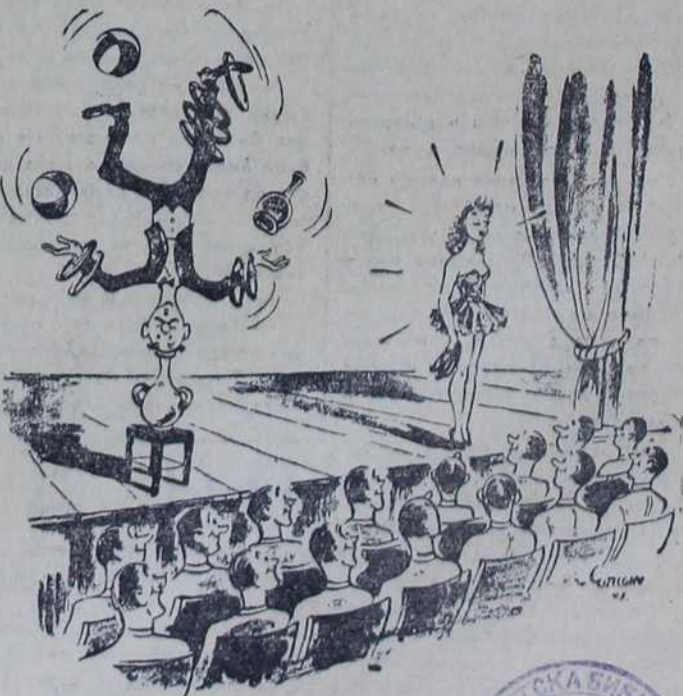
Дактилографиња: — Врло радо. Али у колико копија?

Један гроф пита свога лакеја: — Жане, кад сам синоћ дошао кући?

— У пет часова изујтра. — Тако? А кад сам се јутрос пробудио?

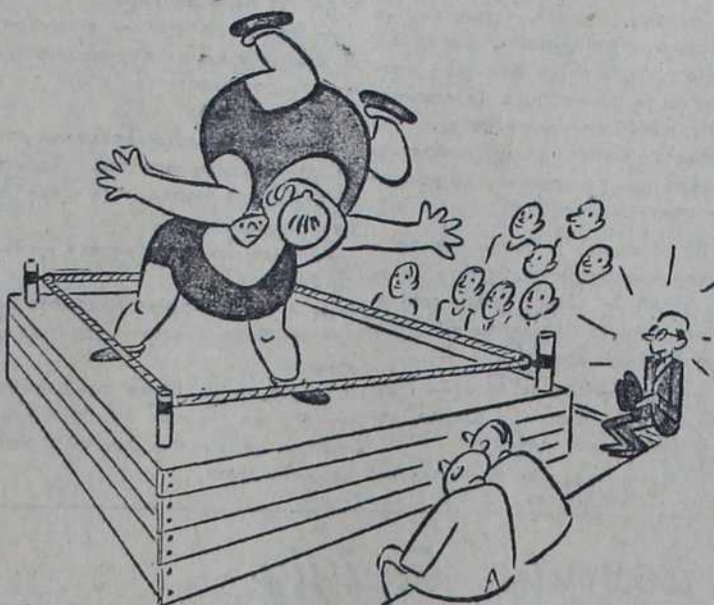
— Вечерас у седам часова.

АТРАКЦИЈА

— Ништа не вреди и ако на глави стоји.

Да сам . . .

— И ја бих могао овога бацити преко грбаче, да сам само наставио са вежбањем!

Прост начин

Неки пропали драмски писац замоли свог пријатеља филског режисера да саслуша његов комад, не би ли могао одатле да извади сиже за какав филм. Овај, јадник, пристаде да слуша. Три чина састављена из низа глупих и бесмислених радњи, три сата страховитих будалаштина морао је јадни режисер да претрпи. У једном часу писац прекиде са читањем четвртог чина и обрати се свом пријатељу:

„На овоме месту сам јако забринут. Не знам какву смрт да измислим за главног јунака на крају четвртог чина.“

„Пробај да пред њим прочиташ претходна три“, одговори испрљени режисер.

Син: — Тата, зашто гуска плива по води?
Отац: — Па... скупо је вино.
— Од чега се прازی ракија?
— Па неко је прازی и од шљива.

Свака нова хаљина топла

Прође већ два сата како муж чека жену да се обуче и да пођу на излет. Једва једном појави се жена у новој, мало више изрезаној хаљини. Мужу дозлогрдило:

— Зар са том хаљином, као од паучине, хоћеш да идеш на излет? И још по овако ужесној хладноћи?

Жена се слатко насмеја:
— Боже, човече, зар не знаш да жени никад није хладно у новој хаљини.

Судија: — Кад сте последњи пут одговарали за крађу, бранили сте се да вам је био потребан новац да сахраните своју тешту. Шта ћете сада наћи као изговор?
Оптужени: — Желео сам да јој подигнем надгробни споменик...

Чиста водица

Нови фармацејт: — Шта је у овој боци?

Апотекар: — То се даје онда кад не можемо да прочитамо рецепт.

Кроз Београд

— Зар су тако добри колачи овде, те стојите тако стрпљиво у реду!
— Јак бре, чиле, овде има нешто слађе од колача...

Еро и циганин

Један добар домаћин погоди Еру и Циганина да му исеку кола дрва. Прво ће мало да их почисти а после сваки на свој посао. Кад су им изнели ручак рећи ће домаћин:

— Ко ће појести ову чорбу?
— Ја' ћу! одговори Циганин.
— А ко ће појести остало јело и попити вино?
— И то ћу ја! дочека Циганин.
— Е, а ко ће после цепати дрва?

— Та проговори и ти коју, усте ти отпала — увек ја морам да говорим, обрецну се Цига на Еру и навали на јестиво.

Предлој за решење

Рихард Штраус имао је једном пробу са неком певачицом. Већ је неколико пута прекинуо и напокон упита љутито:

— Зашто певате стално погрешно?

Певачица се бранила: — Зар ја да певам погрешно? То не долези уопште у обзир! Јер ја имам сто пута боље уво него по неки диригент.

Штраус додаде иронично:
— Па добро, кад је тако, онда молим вас, певајте од сада с ушима.

ОПТИМИЗАМ

У колекторску радњу улази један купац да купи срећку. Колектор му нуди да изабере коју хоће.

Купац: — Може ли човек са овом срећком да добије штогод?

Колектор: — Разуме се, премија износи милион динара.

Купац: — Када је вучење?

Колектор: — Двадесет првог јула.

Купац тада тужно заврти главом и рече:

— Е, онда на жалост, не вреди да купим, јер мени је новац потребан за петнаести.

Заборавна жена

— Ала си ти заборавна, када си могла да заборавиш твоју вилицу, почео је да грди муж жену, када су били на путу за позориште.

— Па ја мислим да ми и не треба, бранила се жена, »Боеми« нису комад за смејање, је ли?

— Јоване, да ли те је истукао тата због твог јучерашњег неваљалства?

— Није, госпоћице. Каже да би њега више болело него мене.

— Твој отац има врло декано срце.

— Не, него, реуматизам у десној руци.

Козерица

Иако јој је лице као армуника и одавно треба да иде у нафталин, али нећу више да пишем о женама. Омрзнуће ме. Морам да се вратим на мушкарце јер они су данас интересантнији.

Осим тога они су победници. Победили су жене у једном врло важном питању — у питању дувана. Претставнице лепога пола више не могу да пуше јер им трафике не издају дуван. Међутим, оне све пуше и то више него раније. Одакле им? Тај проблем се лако да решити. Мушкарци им уступају своје следовање. Дакле ни једну једину победу коју су извојевали, мушкарци не могу да искористе. Ко им је крив када су слаби и меки. Онда немају права ни да се жале на своје жене већ нека савију шипке и ћуте. А женама се свете на други начин. До душе на начин женски и нејуначки али је главно освета. Читали сте и сами. Контролори за дуван успели су да ухвате само жене, професионалке у прикривању цигарета а сигурно је да се и мушки трафиканти баве истим послом. Али су они мушкарци. Зато сад треба и жене упослити као котролоре па ћете видети како ће оне да се освете мушким трафикантима. Платиће оне цех за све оне неводе и понижења које жене трпе због мушкараца.

Јер ако се уведу купони за дуван онда ће само жене да буду кажњене а то није право. Прво, њима много више личи да пуше него данашњој генерацији а друго оне су потпуно равноправне мушкарцима. Бар тако мисле мушкарци.

Жена се слатко насмеја:
— Боже, човече, зар не знаш да жени никад није хладно у новој хаљини.

Судија: — Кад сте последњи пут одговарали за крађу, бранили сте се да вам је био потребан новац да сахраните своју тешту. Шта ћете сада наћи као изговор?
Оптужени: — Желео сам да јој подигнем надгробни споменик...

Чиста водица

Нови фармацејт: — Шта је у овој боци?

Апотекар: — То се даје онда кад не можемо да прочитамо рецепт.

Проклети повериоци

НИШТА БЕЗ МЕТОДА

Риста је чувени београдски лаф. До душе грива му је мало отпала, то јест почео је да ћелави али он не попушта. Држи се као што приличи правом лафу. Води љубав, игра покера, а понекад завири и у своју ординацију. Заборавио сам да кажем да је Риста лекар до душе без пацијената али тек лекар. Велика је тајна кога он лечи и како али је сигурно да не лечи себе. Када је зимус био болестан од инфлуенце он је одмах звао свога пријатеља др. Раку, видно уплашен за своје драгоцено здравље.

— Друже, помагај, ватра. Хоћу да изгорим...«

— Јој гледај добро, да није нешто друго. Страх ме је...»

— Какав си ти лекар када не знаш да констатујеш грип? Чуди се Рака а Риста само цвокоће.

Елем, тај и такав Риста је био лудо заљубљен у Стевку удовицу која је имала дивну ногу и још дивније имање на Вождовцу. Оно јест да она није била баш зелена, то јест није била више младунца али је имала доста пара а Риста није више ни тражио.

— Док јој трају паре, траје и моја љубав а после ћу да горим као мокро ћебе — говорио је он у своје интимном кругу који су сачињавали доктор Пеца, хирург Веца и Ленка, звана «експрес» иначе је била позната као блефер на картама и чувена коцкарка.

Поред тога Риста је имао и другу пасију на коју је трошио сву зараду од госпа Стевке. Та његова пасија био је — покер.

Страшно га је играо и још страшније губио. Али све га је варала памет да ће да се окрене карта зато се сваки дан «вадиок и све дубље тонуо. Није чудо што је на све стране био дужан и ружан. Нарочито му се попео за врат Сотир, спекулант од кога је узео већу суму новаца «до сутра» али то «сутра» већ четири месеца неће да осване па Сотир почео да досађује сваки дан. Прво телефоном а после и лично.

Ристи било испрва непријатно али после огуглао и сасвим је свеједно дошао Сотир или не. Али и овај променио тактику и почео да прети и виче па мука жива. Господин човек, доктор, па да га јуре повериоци. Зато је скинуо таблу и објавио да се преселио у унутрашњост, а хаузмајсторки је дао добар бакшиш и објаснио да пушта само сигурне људе.

За данас је заказао партију покера. И то све парајлије. Ако хоће «ћага» може да се узме доста. Набавио, «Пјатникове» карте пошто га «Модриано» не служи. Спремио мезе и пиће па сад чека да дође друштво. У три сата сви су били на окупу и игра је почела темпераментно. Али карта неће па неће.

— Чим мени не вади кента видим ја колико је сати? — поче Риста да шапуће али игра иде својим током и он је већ изгубио скоро сву готовину и већ се спрема да почне на «креду».

У томе на улазним вратима зазвони звонце али Риста «густира» карте. Погледа: прво кец, па осмица, па опет кец, па кец и још један кец.

Каре кечева!

Ристи задрхташе руке. Сад или никад. Пет велики и он викну

»три пут«. Али онај на вратима ни хтеде више да звони већ поче лупати из све снаге ногама у врата да је све грмело.

— Да није полиција — узвикну Тома извозник који је лепе паре зарадио на покеру а још лепше на коцки.

— Идем да видим — уздахну Риста и диже се.

Када је отворио врата има шта да види. Сотир! И то бесан као рис, сав дрхти од љутине.

— То су хохштаплерски манири! — дрекну он. И ти си доктор! Варалица си ти. Дај паре или ћу те удавити.

Рекавши ово Сотир га зграби за гушу и упаде у собу.

— У помоћ — закука Риста ко-

ји се није одликовао великим јунашвом.

Међутим играчи, који нису знали у чему је ствар, чувши вику и Ристино запомагање, покупише паре у џеп и карте бацише у клочет па се разместише по ординацији, кобојаги чекају на ред за преглед. Станко се чак скиде па остаде наг до појаса а под мишку гурну термометар.

За то време је Риста стењао и кукао и напослетку се сети па оде у собу и донесе један свој апарат који је баш пред рат платио 6000 динара.

— Ево ти ово и носи — промуца он, а Сотир узео апарат, добро разгледа и пође.

— Важи, извадићу бар пола па-

ре — рече он место збогом. Риста се сав срећан врати у трпезарију ал тамо нигде никога. Сто чист. Ни пара ни карата.

— Хало, где сте? — викну он. У зло доба се из ординације зачу Станков глас:

— Овде смо!

Прошло је дуго времена док су се сакупили али сад карата није било а поред тога «ну» је био покварен.

— Имао сам каре кечева — кука Риста.

— А ја феш-ројал подсмева се доктор Веца и остали прснуше у смех.

— Ко ти је, брате крив, каже му Станко. Ја сам се толико уплашио да ја мајци до краја рата нећу заиграти.

Како песници тражију

При коментарисању разних догађаја из живота рано преминулог песника Војислава Илића, његов побратим, књижевник Јанко Веселиновић исприча дружини, која се често састајала у подруму Мите «Клековаче», следећу анегдоту:

— Дан је био врло ружан. Небо покривено сивим облацима из којих прскаху ситне капи. Пошто смо завршили партију «таблића» (трећу, коју је тога поподнева изгубио) Воја устаде.

— Куда ћемо? упитах.

— Хајдемо до штампарије.

— Зашто.

— Да тражим мало пара.

— Пођосмо. Он ћуташе неко е...

— Ово је гадно! рече он наједанпут. Нигде човек гроша да нађем! Тражио сам од неколико њих данас — па ништа!..

— Нека те то не једи, геније. И ја болујем од исте болести, па ме ево опет жива и здрава! Он се насмеја.

— Знаш ли шта?

— Шта?

— Хајде да продамо нашу споменику.

— Кома? зачудих се ја. То је генијална идеја. Али коме?

— Кома било! Уверићемо га да онај камен, који ће нам захвално потомство свакако подићи, вреди најмање пет хиљада динара...»

— И он ће дати, мислиш...»

— Бар двадесет динара. Али би то лепо било, изненадити Одбор за подизање споменика једним оваквим писменом: «Ја, Војислав Јов. Илић, продао сам г. Н. Н. трговцу из Београда мој споменик, што ће ми се после смрти дићи, а за суму од двадесет динара...»

— Вредело би.

— Како да не! Прво бих ја бар штогод видео од те моје посмртне славе, а друго — како бих само изненадио господу одборнике!

— Јесте — рекох. Они се устумарали. Узвикујући «Војислав је био геније. Срамота ће грдна бити ако потомству не оставимо бар какав било видан споменик. Него да му направимо бисту од бронзе и да је поставимо на какво видно место...» и т. д. И тек они пали у ватру — а брат Ђифта, тај Н. Н. па туп пред њих са твојом признаницом.

Воја се окрете и поче смејати. Па тек рече:

— Гадно!.. Шта сам пута дошао у шкрипац што гроша немам!.. А после смрти — споменик. Него и право је! Ја мојим песмама а ти твојим «говедарским приповеткама» нагнамо их по не-

ки пут на плач — па им се после смејемо. Нека се и они нама насмеју!

У том стигосмо пред штампарију. Он уђе у благајну а ја остах чекајући. За мало, па се Воја врати слежући раменима.

— Шта је? — упитах.

— Бога ми чврсто! Не дају...»

— Да ја окушам срећу.

— Где?

— Код књижара Валожића. Смислио сам нешто да га тронем.

— Па што стојиш, кликну Војислав. Ползи! Кад дођосмо до књижаре он ми рече да сам уђем.

— Ти си стражарио пред штампаријом, вели, ја ћу овде.

И тако одох. Наумио сам био потражити 30, али поискх 40 динара. Валожић кавалерски извади четири новчанице по 10 динара, па ми их пружи.

Као из топа ја излетих из књижаре, а Воја ме стреља оком као да би хтео да ми на лицу прочита шта је било.

— Уура! рекох, журећи да измакнемо од књижаре.

— Браво геније! Твоје су приповетке златне а не говедарске... Него, знаш шта... Теби ћу продати споменик. Недам да се којекакав ђивта ћари. Боље ти... мој си човек.

— Море шта ће ми којекакаве каменице?

— Ама узми болан! Оно... не треба ти, али опет узми. Ево — шконтiram... за тебе ћу дати јевтиније.

— Колико? упитах, бојаги, озбиљно.

— Дај банку, па нек је срећно!

— Најпосле, да те скинем с врата, хајд! рекох достојанствено — и поделисмо оних 40 динара.

Чим виде две банке у рукама Воја подвикну:

— Сад те опет бием! Напред у «Дарданеле!»! Не знаш како имам среће у картама, кад имам новаца у џепу.

И кретосмо храбро у мејану.

— Дакле ја сам купио твој споменик? упитах.

— Сасвим. Уосталом ти си једини који би то могао учинити. Ако треба и писмено да ти дам?

— Не треба! Доста је твоја реч...»

— Онда Јанко, ако ме преживиш, јави се Одбору и испричај им ову причу, а ако ли ја тебе преживим ја ћу се јавити, ако ничега другог — оно приче реди!»

ни динамит не вреди

НИ ДИНАМИТ НЕ ВРЕДИ

Један очајан муж пита, који најсигурнији начин да ућутка своју жену.

— Мој ујак је за то употребљавао динамит. Али пре своје смрти поверио ми се и рекао да то није донело никакве користи. Свака жена, коју је експлозивом бацено у зрак, претварала се у хиљаду парчића који су и даље

беспрекидно говорили. Деда ми је, међутим, имао свој специјални метод. Загњурио би жени главу у лавор пун воде, али оно непрестано грљање што је и даљним брбљањем проузковала, било је сто пута горе. Већ сад причају и под водом, дабе беше и то. А оно «глу-глу-лу» страховито иде на живце.

Да најзад женама запушим уста! Има већ 32 године како проучавам то питање, па нисам доспео ни до каквог резултата. Али, мислим да је најефикасније сретство: не слушати их. Док нам оне пробијају уши брбљањем, решавајмо у себи укрштене речи и ребусе. Није баш лака вежба али се тиме изоштри ин-

Реците што год вам је воља, али ја сматрам да је метод све и сва у животу. Ево пример мог пријатеља Ђоке. Беше он лекар, врло спреман, специјалиста за болести уха. Али шта би њему вредело да је спреман, кад не би имао свој нарочити метод којег је се стриктно придржавао? Да ствар буде јасна: мој пријатељ др. Ђока био је у стању да себи пронађе пацијенте где год то било, и то на врло једноставан начин.

Кад би, неком приликом, сусрео неког свог пријатеља, после већ конвенционалних поздравља и питања, почео би да му говори ствари без везе: «Врећа сутра кибла смаже». Наравна ствар, тај несрећни његов пријатељ не би разумео ништа, а мој ће вам се доктор, пошто би два три пута поновио исто, направити страшно брижан:

— Али је ли могуће, не размеш? Па ти добро не чујеш, драги мој, реци ми искрено, да ли т инекад шуми у ушима?

Пријатељ би одговорио «да» а овај би му саветовао један темељит лекарски преглед, али без одлагања, одмах, није било више времена да се чека, одмах да не буде сувише касно.

— Срећа твоја што имаш пријатеља специјалисту за те болести. Не брини, биће све у реду. А ја ћу ти направити цену специјално за тебе. Само 500 динара по визити. Хајде, журим. До виђења, али не шали се главом... сутра одмах!

Тако два, три пријатеља дневно. Посао је ишао не може бити боље, тако да вам мој пријатељ Ђока поче да дегенерише. Прилазио је сада и обичним познаницима, онда је заустављао особе које би видео једанпут у животу а најзад поче да ословљава и сасвим непознате.

Тако се једног дана обрати неком човеку са сламним шеширом:

— Кувалъ штове, сузим дођеш?

— Крупан мокро виси.

Мој се пријатељ Ђока на такав одговор пренерози. Али, мислећи да је рђаво чуо понови игру:

— Крати зобуљ купус шиша?

— Карфијол.

А мој доктор се онесвести. Али хтеде да баца и последњу карту:

— Локотруба, свира чорбу.

— Троглед мути прасе.

Двојица међутим нису стигла да сврше разговор. Два човека у белим панталонама, који су присуствовали последњем делу разговора, приђу непознатом у сламном шеширу и пажљиво га допрате до болничког аута који је чекао иза ћошка.

Изгледа да је тај био неки одбегли лудак. Најинтересантије је то, да су та два човека у белим мантилима одвели и нашег др. Ђоку и поред свих његових протеста и правдања.

телигенција и решавају два ребуса одједном.

Главни уредник: Теодор Докић.

Власник и издавач: «Просветна заједница» а. д.

Телефон редакције: 25-681.

Штампа «ЛУЧА», Београд, Краљице Наталије бр. 100.

телигенција и решавају два ребуса одједном.

Главни уредник: Теодор Докић.

Власник и издавач: «Просветна заједница» а. д.

Телефон редакције: 25-681.

Штампа «ЛУЧА», Београд, Краљице Наталије бр. 100.

телигенција и решавају два ребуса одједном.

Главни уредник: Теодор Докић.

Власник и издавач: «Просветна заједница» а. д.

Телефон редакције: 25-681.

Штампа «ЛУЧА», Београд, Краљице Наталије бр. 100.

телигенција и решавају два ребуса одједном.

Главни уредник: Теодор Докић.

Власник и издавач: «Просветна заједница» а. д.

Телефон редакције: 25-681.

Штампа «ЛУЧА», Београд, Краљице Наталије бр. 100.

телигенција и решавају два ребуса одједном.

Главни уредник: Теодор Докић.

Власник и издавач: «Просветна заједница» а. д.

Телефон редакције: 25-681.

Штампа «ЛУЧА», Београд, Краљице Наталије бр. 100.

ЗАВЕЛИКУ И МАЛУ

а * е * а * у

— Овај човек јако цени кокошији род. Про- даје нам производе изнад максимираних цене.

Тетка РОЈКА одговара

Мезимци: Сада мужеви не траже жене које су модерне и еманциповане већ оне које не пуше, добро кувају и имају ве- зу са селом.

Боси: Свиљени комбинезони и шарене материје сада се носе само у селу и тамо су јако мо- дерни зато не крећи на село без ових реквизита.

Борки — Пожаревац: Сама си крива. Заборавила си да је ос- кудица у мушкарцима па си тво- га удварача увредила и одмах се нашла друга која га је отела.

Мадам Анђи: Девојчице уче балет а мушкарци пипиревку. Само су те две игре у моди.

Љубица — Јагодина: Боје за косу има свега две врсте: једна да сакријеш седе а друга да ст- свим оседиш. Бирајте шта вам је згодније.

Станојки: То је бар лако. Ти ми пишеш да би радо живела у вароши. Дај оглас у новине да би се трампила са неком бео- грђанком. Она да чува овце а ти да живиш у Београду.

Милкици — Чубура: Ја не да- јем ту врсту лекова али ћу са тобом да учиним изузетак: Да- кле, скувај му у кафи траву на- валу да од ње добије храброст да се изјасни.

Племенитој: Из свега се види да заслужујеш то име. Отела си жени мужа па када је остао „шворц“ ти га великодушно вра- ћаш жени. Урадила си тачно по рецепту па не знам зашто ми се обраћаш.

Чик погодите, који, од ове тројице није платио цех у кафани! (Одговор у идућем броју)

НАША ПОШТА

Гролу: Адал ти вера! Оства- рно си твоје амбиције а како Срби на то гледају мало те је брига. Ти си се сам уверио да је тачно оне народно: Док има ћурана биће и подварка.

патриота а је шлепше што да- јеш вечере да би ухватио „ве- зу“. Тиме доказујеш да си на висини ситуације.

Николи: Много је лакше кри- тиковати него радити... А поред тега мање је ризично.

Бившем: За тебе никад није добро када нема клопања зато је разумљив твој револт и љут- ња. Али то ништа не вреди.

Несуђеном Рафаелу: Твоје ка- рикатуре су такве да су нам су- зе полетеле када смо видели — шта све трпи хартија.

Илији: Жив се не чујеш а са- да ти је сезона. Пада пара на све стране. Прени се и крени на посао.

Матуранту: Сада можеш јав- но да пишеш и носиш штап. То је прва корист од стечене ди- пломе.

Једном адвокату: Немој да се стидиш твоје нове професије. Ти си иначе целог века трг- вао и правиз скупљације па те радиш и данас.

Интегралном: Лепо је што си

БРБЉАЊА

— Лепо чујем о теби, лепо! Рекоше ми ономад да си провео неко време у бувари.

Већ кад је реч о цигарета- ма, што ти брате пушиш по две одједном?

— Да, грешком, неспоразум је био по среди.

Из штедње.

— Ти називаш неспоразумом кад неко покушава да обија у- сред мрака помоћу лажних кљу- чева и калауза, дуванцинице.

— Каква ти је то штедња да место, једне пушиш две?

— Бре, разуми се, нисам имао ниједну цигарету а толико сам осећао потребу да попушим бар једну једину.

— Будало, кад припалим од- једном две цигарете уштедим једну шибицу. Сада ваљда разу- меш.

— И због те једне једине по- нео си собом два огромна кофе- ра и напунио их дуваном и ци- гаретама.

— Што је време топлије тим ти биваш глупђи.

— Већ кад је реч о топлоти, хајде, брате, самном да купим три до четири термометра.

— Шта ти сад пада на памет! Шта ће ти толики термометри?

— Да мерим температуру.

— А зар ти зато није довољан само један термометар?

— Да, ако је температура уме- рена, али кад су велике врући- не, један једини није довољан.

— Што си се попео на тај ас- тал?

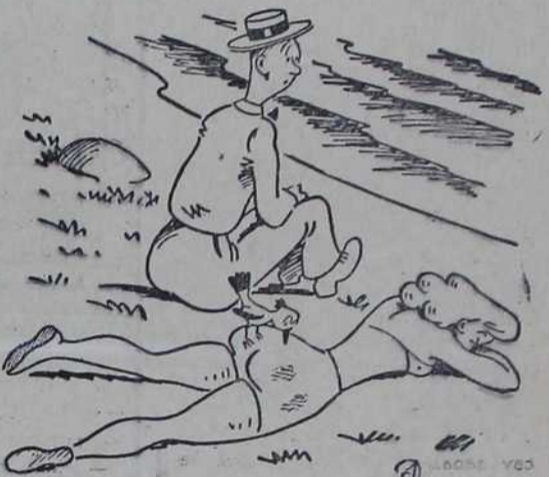
— Чекам „двојку“.

— Ала си шашав! Мислиш, „двојка“ ће да ти прође преко собе?

— Знам да неће.

— Па зашто онда чекаш „двој- ку“ ту на столу место на улици?

— Па стога што не пролази ни улицом.

— Ама оставите ви то на миру, господине Моме...

— А то је Адам, мој најзнаменитији предак.

— И све то сам сама научила.
— То је врло лепо од вас, да никоме не при- писујете кривицу!

— Пре пет година, одлучили смо ја и моја пријатељица, да обострано кажемо једна другој своје мишљење о хаљинама.
— Врло интересантно. А шта је било!
— На говоримо већ пет год на!

Дали сте проницљиви

Муж модерној жени: — Па мила моја, ти се љутиш зато што си нашла длаку на мом капуту... Али размисли само, то је длака сувише дугачка да би могла бити са главе једне жене.

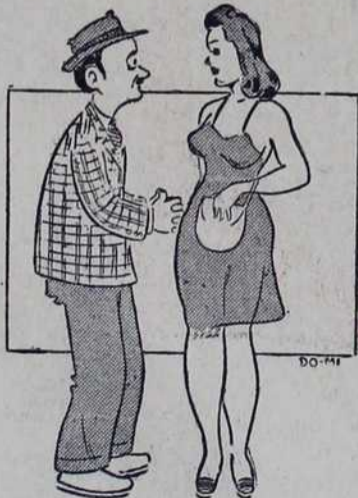
ЖИЖИ ЕЖИЖИ

Б е е т и

Бразилијанско министарство ваздухопловства саопштило је, да сваки, који дође да служи у авиацији мора знати енглески језик.

— Ти много напредујеш, Јозе, твоја мајка те је научила шпански, ја француски, а Рузвелт ће те научити американски.

ИЗ АМЕРИКЕ

- Познајете ли ме!
- Не!
- Па ја сам ваш први муж!

— Ах! Ала ми опали шамар неки мушкарац! Мислио сам да је то мој пријатељ.
— Није твој, него мој пријатељ!

